

أُرِيتُ
دَارَ
هِجْرَتِكُمْ ذَاتَ نَخْلٍ
بَيْنَ
لَابَتَيْنِ
وَهُمَا
الْحَرَّتَانِ فَهَاجَرَ
مَنْ هَاجَرَ
قِبَلَ
الْمَدِينَةِ “Sizin hicret edeceğiniz yerin iki kara taşlık arasında hurmalık bir yer olduğu bana gösterildi." (Buhari, Menakıp, 45) Peygamberimizin bu izin ve teşviki üzerine Medine'ye hicret başladı kısa zamanda pek çok kimse Hz. Ömer de dahil olmak üzere Medîne'ye göç etti. Mekke'de Hz. Ebû Bekir, Hz. Ali ve Mekke'de müslüman oldukları için aileleri tarafından hapsedilmiş olanlarla köle ve cariyelerden başka kimse kalmamıştı. "Hz. Ebû Bekir de hicret etmek istemiş, Peygamberimiz kendisine; – Acele etme, bana hicret için izin verileceğini umuyorum, diyerek ona izin vermemişti. Hz. Ebû Bekir: – Anam babam sana fedâ olsun, gerçekten bunu umuyor musun? diye sordu. Peygamberimiz: – Evet, umuyorum, diye cevap verdi ve Hz. Ebû Bekir buna çok sevindi." (Buhari, Menakıp, 45; İbn Hişâm, c. I, s. 480) Dârü'n- Nedve'nin Korkunç Kararı Mekke'de müslümanlardan kimsenin kalmadığını, hepsinin Medîne'ye göç ettiğini gören Mekke ileri gelenleri telâşlanmaya başladılar. Hz. Muhammed de Medîne'ye hicret eder müslümanların başına geçerse kendileri için iyi olmayacağını, şam ticaret yolu Medîne'den geçtiği için kapanabileceğini düşündüler. Mekke'de hemen hemen yalnız kalan Peygamberimiz için bir şeyler düşünmeli dediler. Bu amaçla Kureyş ileri gelenleri "Dârü'n-Nedve" denilen önemli kararların alındığı yerde toplandılar. Toplantıya başta Ebû Cehil olmak üzere, Ebû Sufyan, Ebû'l - Buhterî, Utbe b. Rabi'a, Cübeyr b. Mu'tim, Nadr b. Hâris, Umeyye b. Halef, Hâkim b. Hizam... gibi Mekke ileri gelenleri katıldılar. Toplantı son derece gizlilik içerisinde yapıldı. Toplantıda çeşitli görüşler ileri sürüldü, tartışıldı. Bir kısmı, Muhammed (s.a.v.) in başka bir beldeye sürgüne gönderimesini teklif ettiler. İçlerinden bazıları da, onu bağlayıp her tarafı kapalı bir yerde ölünceye kadar hapsedelim, dedi. Bu görüşlerden hiçbiri kabul görmedi. Nihâyet Ebû Cehil; Kureyş kabilesinin bütün kollarından birer temsilci seçelim. Bunlar aynı anda Muhammed (s.a.v.) e hücûm edip öldürsünler. Kimin vurduğu belli olmasın. Böylece kanı bütün Kureyş kabilesine dağılmış olur. Haşimîler bütün Kureyş kollarına karşı çıkamıyacıklarından kan davasına kalkışamazlar, çaresiz diyete razı olurlar. Bu iş de böylece kapanmış olur, dedi. Ebû Cehil'in bu teklifi kabul edildi. Bu işi yapacak kırk kişi seçilerek toplantıya son verildi. Bir an evvel bu kırk kişinin görevlerini yerine getirmeleri istendi. O caniler ve beyinsizler, kendilerine doğru yolu göstermekten, dünya ve ahirette mutlu olmaları için - huzurunu kaçırcasına - çaba harcamaktan başka bir şey yapmayan alemlere rahmet Sevgili Peygamberimizi öldürme kararını alırken bunu kendilerinden başka kimsenin bilmediğini sanıyorlardı. Halbuki yanılıyorlardı. Çünkü yerde ve gökler de

olan her şeyi, hatta gözlerin hâin bakışını ve sinelerin gizlediğini bilen Allah vardı. Nitekim “Dârün-Nedve” de alınan kararla ilgili olarak Kur'an-ı Kerîm de şöyle buyuruluyor: وَإِذْيَمْكُرُبِكَالَّذِينَكَفَرُواْلِيُثْبِتُوكَأَوْيَقْتُلُوكَأَوْيُخْرِجُوكَوَيَمْكُرُونَوَيَمْكُرُاللّهُوَاللّهُخَيْرُالْمَاكِرِينَ "Hani bir vakitler kâfirler, seni tutup bağlamak veya öldürme veya (Mekke'den) sürüp çıkarmak için tuzak kuruyorlardı da onlar tuzak kurarken Allah da tuzaklarını bozuyordu. Öyle ya Allah tuzakların en iyisini kurar." (Enfal, 8/30) Allah onların kararını Cebrâil aleyhi's-selâm aracılığı ile Peygamberimize bildiriyor ve Mekke'yi terkedip Medîne'ye hicret etmesini emrediyordu. Peygamberimiz bu emri alır almaz Hz. Ebû Bekir'in evine geldi. Hz. Ebû Bekir Peygamberimizin geldiğini görünce: "Vallahi önemli bir olay olmadıkça bu saatte, öğle vaktinde günün en sıcak saatinde evimize gelmek Peygamberimizin âdeti değildi", dedi ve heyecanla Peygamberimizi karşıladı. Peygamberimiz. – Yanında kim varsa dışarı çıkar, önemli bir şey görüşeceğim, buyurdu. Evde Hz. Aişe, kız kardeşi Esmâ ve annesi Ümm-i Rumân vardı. Hz. Ebû Bekir: – Yabancı yok, ey Allah'ın Resûlü, dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz. – Medîne'ye hicret için bana izin verildi, buyurdu. Hz. Ebû Bekir heyecanla sordu: – Size arkadaşlık etme şerefine erecek miyim? Peygamberimiz daha önce va'dettiği gibi: – Evet, beraber olacağız, buyurdu. Hz. Ebû Bekir bu habere çok sevindi. Dört aydan beri bugün için beslediği ikiz devesi vardı. Birisini hemen Peygamberimize teklif etti, "Şu iki deveden birini beğen al" dedi Peygamberimiz Hz. Ebû Bekir'i şaşırtan bir şey söyledi. Bu en samimi dostunun bile minnet yükü altında kalmak istemediği için: – Ancak bedelini ödeyerek alabilirim, buyurdu. Hz. Ebu Bekir. – Anam babam size fedâ olsun, dedi ise de, Peygamberimiz sözünde ısrar etti. Hz. Ebû Bekir başka çaresi olmadığı için devenin bedelini kabule mecbur oldu. Burada bir noktaya dikkat etmek lazım. Yüce Peygamberimiz, en sevdiği dostu Hz. Ebû Bekir'in kendisi için hazırladığı deveye ücretini ödemedi binmeyeceğini söylemesi bizim için önemli bir uyarıdır. Din uğruna dindarlık uğruna geçimini başkalarına yükleyen kimseler bunu kulaklarına küpe etmelidirler. Dindarlıklarını başkalarına para ile satmamalıdır. İşte Peygamberimiz, işte Hz. Ebû Bekir. B. Hicretin Safhaları Hz. Aişe'nin ablası Esmâ (r. anha) seyahat için gerekli hazırlığı yapmaya başladı. Peygamberimiz Hz. Ali'yi çağırdı ve: – Ben Medîne'ye gidiyorum sen bu gece benim yatağında yat, örtünü üzerine al. Sabahleyin bu emânetleri sahiplerine ver ve sonra da hemen gel, buyurdu. Mekke müşriklerini

anlamak ¸ok zor. Hem Peygamberimizi kendilerine düşman biliyor, hem de onu en güvenilir kişi bilerek kıymetli eşyalarını ve mücevherlerini ona emânet ediyorlardı. Kendi adamlarına güvenmiyorlardı. O yüce Peygamberde emânete verdiği ünemi burada güsteriyor. Büyle hem kendisi ve hem de müslümanlar i¸in ülüm kalım savaşı verirken yanındaki emanetleri sahiplerine vermek i¸in Hz. Ali'yi Mekke'de bırakıyor, yatağına yatırıyor. Hz. Ali, durumun vehâmetini yani Peygamberimizin yatağının bir ülüm yatağı olabileceğini bildiği halde hi¸ tereddüt etmeden aldığı emri yerine getiriyordu. Akşam oldu. Katiller ve câniler evin etrafını sardılar. Peygamberimizin dışarı ¸ıkmasını bekliyorlar. Çünkü bir adamı evinin i¸inde üldürmek, Araplarda cinayetin en ¸irkin sayılırdı. Bunun i¸in katiller bu geleneğe uyararak Peygamberimizi evinde değil, dışarı ¸ıktıktan sonra üldürmek istiyorlardı. Peygamberimiz Mekke'den ayrılırken şu duygu dolu süzleri süyledi: أَنَّعَبْدَاللَّهِبْنَعَد.ِيِّبْنِالْحَمْرَاءِقَالَلَهُرَأَيْتُرَسُولَاللَّهِصَلَّىاللَّهُعَلَيْهِوَسَلَّمَوَهُوَعَلَىنَاقَتِهِوَاقِفٌبِالْحَزْوَرَةِيَقُولُوَاللَّهِإِنَّكِلَخَيْرُأَرْضِاللَّهِوَأَحَبُّأَرْضِاللَّهِإِلَيَّوَاللَّهِلَوْلَاأَنِّيأُخْرِجْتُمِنْكِمَاخَرَجْتُ "Ey Mekke, vallahi sen Allah katında yeryüzünün en hayırlı yerisin. Bana da en sevimli yerisin. Vallahi eğer buradan ¸ıkmaya mecbur bırakılmasaydım, ¸ıkmazdım." (İbn Mâce, Menâsik, 103, 3099) Sevr Mağarası Peygamberimiz ve Hz. Ebû Bekir Mekke'nin

güneyinde bir buçuk saat mesafedeki Sevr dağına vardılar. Dağı tırmanarak zirvesindeki mağaraya gizlendiler. Burada da Peygamberimiz bize tedbir almadan Allah'a tevekkül etmenin, Allah'ın emrettiği tevekkül olmayacağını öğretiyor. Medîne'ye gidecekler. Medîne ise Mekke'nin kuzeyinde bulunuyor. Ama bir tedbir olmak üzere Medîne'ye ters istikamette bulunan Sevr dağına geliyor ve bir tedbir olmak üzere burada saklanıyorlar. Peygamberimizin buradaki davranışları, onun Allah'a nasıl candan bağlı olduğunu gösteriyor. Öyle ise tedbir almadan tevekkül etmek dinin emrettiği tevekkül değildir. Eli silahlı caniler evi sarmış Peygamberimizin dışarı çıkmasını bekliyorlardı. Sabaha kadar beklediler. Dışarı çikan olmayınca eve girdiler. Yatakta Hz. Ali'yi görünce şaşırdılar ve boşuna beklediklerini anladılar. Hz. Ali'yi alıp götürdüler ve bir süre sonra serbest bıraktılar. Mekke müşikleri guruplar halinde her tarafta Peygamberimizi aramaya koyuldular, bulamadılar. Bulana yüz deve vereceklerini ilân ettiler. Her tarağı arıyorlardı. Hatta bunlardan bir kısmı mağaranın ağzına kadar gelmiş, o kadar yaklaşmışlardı ki, adımlarının sesi içerden duyuluyordu. Hz. Ebû Bekir endişelenmeye başladı Peygamberimize, kulağına eğilerek, "Düşmanlar çok yaklaştı, o kadar ki, ayaklarının dibine bir baksalar bizi görecekler" dedi. Peygamberimiz ona cevap verdi: "Üzülmel! Allah bizimle beraberdir." Hatta o sırada mağaranın kapısına kadar gelenlerden biri mağaranın içine girip aramak istemiş. Umeyye b. Halef ona. Orada ne için var? Aklını mı yitirdin. Baksana Muhammed doğmadan önce orada örümcekler ađ germiş, kuşlar yuva yapmış, dedi ve içeriye girmesine engel oldu. Mağaranın ağzına örümcekler ađ germiş bir çift güvercin yuva yapmıştı. İşte Tarih kitaplarının sözünü ettikleri mağara mûcizeleri bunlardır. Allah bir kulunu korumak istedikten sonra onun sebeplerini de yaratır. Konu ile ilgili Kur'an-ı Kerîm'de şöyle buyuruluyor: إِلاَّتَنصُرُوهُفَقَدْنَصَرَهُاللّهُإِذْأَخْرَجَهُالَّذِينَكَفَرُواْثَانِيَاثْنَيْنِإِذْهُمَافِيالْغَارِإِذْيَقُولُلِصَاحِبِهِلاَتَحْزَنْإِنَّاللّهَمَعَنَافَأَنزَلَاللّهُسَكِينَتَهُعَلَيْهِوَأَيَّدَهُبِجُنُودٍلَّمْتَرَوْهَا

وَجَعَلَ
كَلِمَةَ
الَّذِينَ
كَفَرُواْ
السُّفْلَى
وَكَلِمَةُ
اللّهِهِيَ
الْعُلْيَا
وَاللّهُ
عَزِيزٌ
حَكِيمٌ “Eğer siz ona (Allah'ın Resû&#uuml;ne) yardım etmezseniz (bu önemli değil); Allah ona yardım etmiştir. Hani kâfirler onu iki kişiden biri olarak (Ebu Bekir ile birlikte Mekke'den) çıkarmışlardı; hani onlar mağaradaydı, O, arkadaşına, üzülme, çünkül Allah bizimle beraberdir, diyordu. Bunun üzerine Allah ona (sükunet sağlayan) emniyetini indirdi. Onu sizin görmediğiniz bir ordu ile destekledi ve kâfir olanların sözünül alçalttı. Allah'ın sözül ise zaten yücedir. Çünkül Allah üstündür, hikmet sahibidir." (Tevbe, 9/40) Peygamberimiz ve Hz. Ebû Bekir Sevr mağarasında üç gün üç gece kaldılar. Hz. Ebû Bekir'in küçük oğlu Abdullah geceleri gelir, Mekke'de olup bitenleri onlara bildirir, şafak sökerken şehre dönerdi. Dördüncü gün olunca Kureyşin kendilerini takip etme işinin gevşediğine inanarak mağaradan çıktılar. Bir gayr-ı müslim olan ve fakat güvenilir biri olan Abdullah b. Ureykıt'ı kendilerine yol göstermek üzere ücretle tuttular ve Medîne'ye gitmek üzere çüllere daldılar. Süraka'nın Atı Sürçüyor Kureyş daha önce Hz. Muhammed'i ölü veya diri yakalayana yüz deve vereceğini ilân etmişti. Bu büyük bahşışı almak için kendine güvenen pek çok kimse Peygamberimizin peşine düştü. Bunlardan biri de Süraka b. Cu'şum idi. Bu mükafata aldanarak Peygamberimizin izini takip etmiş. Peygamberimiz ve arkadaşı dinlenmek üzere konduğu yere varmış, hemen atını mahmuzlayarak ilerlemiş fakat onlara yetişmeden atının ayağı sürçmüş, kendisi de yere yuvarlanmıştı. Süraka okunu alarak Arap âdetine göre falına bakmış, fal fena çıkmıştı. Ancak yüz develik mükafat gözünün önüne gelince falı unutmuş, ilerlemeye karar vermiş, bu sefer de atının ayakları kuma iyice gömülmüştü. Süraka atından inerek tekrar falına bakmış, bu işte bir fevkalâdelik olduğunu anlamıştı. Bunun üzerine Süraka Peygamberimize doğru ilerlemiş, ona Kureyşin ilân ettiği mükafatı haber vermiş ve kendisini affetmesi için yalvarmaya başlamıştı. Bu bir tesadüf değil, Cenâb-ı Hakk'ın Peygamberimizi koruduğunun alâmetidir. Süraka İslâmiyetin parlak geleceğini de anlamış ve Peygamberimizden kendisine bir ferman verilmesini istemişti. Bu ferman da kendisine verilmişti. Süraka daha sonra müslüman olmuştur. Süraka fermanı alınca geri dönmüş, arkadan gelen takipçileri de geri çevirmiştir. İşte görülüyor ki, Cenâb-ı Hakk bir şeyi murad ettiği zaman onun sebebini de yaratıyor. Daha birkaçç dakika önce Peygamberimizi yakalamak için koşan Süraka şimdi buna engel oluyordu. Az önce kendisi takipçi olduğu halde şimdi takipçileri geri çeviriyordu. Bir rivâyete göre Ebû Cehil, sonraları Süraka'nın bu hareketiyle alay ederek onu ayıplamış, o da: "Eğer atımın nasıl kuma batıp saplandığını görseydin, Muhammed'in

Peygamberliğini sen de tasdik eder, ona inanırdın." demiştir. Süraka geri döndükten sonra bu küçük kafile kızgın çöllerde yoluna devam etti. Bu yolculuğun ne kadar güç şartlar altında yapıldığını bugün anlamak mümkün değildir. Yiyecek yok, su yok, serinleyecekleri bir gölgelik yok. Her tarafı saran alev dalgaları çölü kasıp kavuruyor. Yedi gün yedi gece bu kızgın çöllerde, vâdilere dalarak dağlara çıkarak yürüdüler. Mekke'den Medîne'ye giderken yolda şu âyet-i kerîme nâzil oldu. إِنَّالَّذِيفَرَضَعَلَيْكَالْقُرْآنَلَرَادُّكَإِلَىمَعَادٍ قُلرَّبِّيأَعْلَمُ مَنجَاءبِالْهُدَىوَمَنْ هُوَفِي ضَلَالٍمُّبِينٍ “Kur'an-ı (okumayı, tebliğ etmeyi ve ona uymayı) sana farz kılan Allah, elbette seni (Mekke'ye) iade edecektir. De ki: Rabbim, kimin hidayeti getirdiğini ve kimin apaçık bir sapıklık içinde olduğunu en iyi bilendir " (Kasas, 28/85) Mekke-i Mükerreme'ye dönüşün müjdesi de böylece verilmiş oluyordu. Peygamberimizin Medîne'ye gelmekte olduğunu haber alan Medîneliler onu heyecanla bekliyorlardı. Medine halkı her sabah şehir dışına çıkıyor, öğleye kadar rahmet Peygamberinin gelişini gözlüyorlardı. Sonra da üzülerek şehre geri dönüyorlardı. Bir gün halk bekledikten sonra şehre dönerken bir kalenin tepesinde duran bir Yahudi kızı uzaktan bir kafile gördü. Hemen halka haber gönderdi, “Beklediğiniz misafir geliyor" dedi. Bu haber üzerine şehir baştan başa sevinç ile çalkalandı. Medîneliler bayramlıklarını giyerek ve silâhlarını kuşanarak bu aziz misafiri karşılamaya çıktılar. Medîne'ye bir saat mesafede “Kubâ" adı verilen bir yer vardı. Medînelilerin bir çok aileleri burada yaşarlardı. Gülsüm b. Hedm'in başkanı olduğu Amr b. Avf ailesi buranın en tanınmış sakinlerindendi. Peygamberimiz buraya ulaştığı zaman bu aileler onu tekbirlerle karşıladılar. Kâinatın efendisini misafir etme şerefi onlara nasip oldu. Peygamberimizin Mekke'den hareketinden üç gün sonra Hz. Ali de Mekke'den ayrılmış ve Kubâ'da Peygamberimize yetişerek o da bu âile tarafından misafir edilmişti. Zaten Ashâb-ı Kirâm'dan pek çoğu bu âilenin yanında misafir olarak bulunuyordu. Peygamberimiz Kubâ ya Milâdî 622 yılı 20 Eylül Pazartesi günü ulaştı. Peygamberimiz burada ilk iş olarak Gülsüm b. Hedm'in hürmelerini kurduğu yerde bir mescid inşa etmiştir. Bu mescidin inşasında Peygamberimiz herkesle birlikte bir amele gibi çalışmıştır. İslâm'da ilk inşa edilen bu mescid kuba mescididir. Peygamberimiz burada 14 gün kaldıktan sonra bir Cuma günü Medîne'ye hareket etti. Beni Salim mahallesinden geçerken Cuma vakti girdiği için burada Cuma namazını kıldı. İlk Cuma namazı burada kılınan namazdır. Namazdan sonra Medîne'ye doğru yola çıktı. Kubâ'dan Medîne'ye kadar halk yolların

iki tarafına sıralanmışlardı. İccedil;ten gelen bir sevgi ile tezahürât yapıyorlardı. Medîne, böyle bir güne ilk defa şahit olmuş oluyordu. Peygamberimiz geçerken, sağdan soldan, “Buyurun ey Allah'ın Resûlü, işte evlerimiz, işte mallarımız, işte canlarımız, emrinize amâde" diyerek davet ediyorlardı. Peygamberimiz bu samimi davetlere nezâketle karşılık veriyor, yoluna devam ediyordu. Peygamberimiz tam şehre gireceği sırada kalabalık o dereceyi bulmuş ki, kadınlar damların üzerine çıkarak şarkılar söylüyorlardı. O gün hep birlikte şu şiiri söylüyorlardı: "Dolunay vedâ dağının sırtlarından bize doğdu. Allah'a yalvaran bulundukça bize de şükretmek düşer. Ey bize gönderilen Peygamber, sen, itaat olunan emirle geldin." Mini mini yavrular da şöyle diyorlardı: “Biz Neccâr zâdelerin kızlarıyız. Muhammed'in komşuluğu ne hoş komşuluktur." Herkes bu büyük misafiri kendi evinde ağırlamak istiyor, devesinin yularına sarılarak, "Buyurun, ey Allah'ın Resûlü" diyordu. Peygamberimiz ise gülümseyerek: Deveyi kendi haline bırakınız, o memurdur, diyor, onların gönüllerini hoş ediyordu. Deve önce Beni Neccar'dan iki yetime ait bir arsaya çöktü ve hemen kalktı. Peygamberimiz daha sonra bu arsayı satın alarak burada mescidini inşa etmiştir. Deve ikinci defa çöktü ve boynunu uzatarak tatlı bir şekilde bağırdı. Bunun üzerine Peygamberimiz, "İnşaallah konağımız burasıdır" diyerek devesinden indi. Burası Neccar oğullarından Halid b. Zeyd'in, yani Ebû Eyyûbi Ensârî hazretlerinin evine en yakındı ve onun misafiri oldu. C. Hicretin Sonuç ve Etkileri Hicretle, 23 yıl süren peygamberlik devrinin 13 yıllık "Mekke Devri" sona ermiş, 10 yıllık "Medine Devri" başlamıştır. Hz. Peygamber (s.a.s.), Medine’ye geldiklerinde, burada yaşayan yabancılarla, dayanışma temeli üzerine bir antlaşma imzalamıştı. Bu antlaşma, İslâm Dini’nin müslüman olmayan topluluklarla barış içinde yaşamaya ve onlarla daima iyi ilişkiler içinde olmaya ne kadar önem verdiğini göstermektedir. Yine Sevgili Peygamberimiz, Mekke’den gelen gömenlerle Medine’li Müslümanlar, yani "Muhacirler" ile "Ensar" arasında kardeşlik kurmuştu. Bu kardeşlik esasına göre, Medineli Müslümanlar mallarının yarısını göçmen kardeşlerine vermişlerdi ki, tarihte bu dayanışma ve yardımlaşmanın bir benzerini daha göstermek mümkün değildir. Böylece, Medine şehrinde ilk İslâm topluluğu, kardeşlik ve dayanışma temelleri üzerinde oluşmaya başlamıştır. Böylece Hicret, ilk Müslümanların, sıkıntılı günlerden kurtulmalarına ve kardeşlik esaslı üzerine kurulan toplum hayatına kavuşmalarına vesile olmuştur. Hicret; Ensar ve Muhacirinin sergiledikleri dostluk ve kardeşliğin, milli birlik ve bütünüğün en güzel timsalidir. Hicret; ilk müslümanların inançları uğruna gösterdikleri fedakarlığın doruk noktasıdır, Ayrıca İslâmiyet, Mekke şehri hudutları dışına Hicret’le taşmış ve bu güneş, dünyaya Medine ufuklarından yayılmıştır. Mekke'li müşriklerin baskı, eziyet ve işkencelerine maruz kalan Müslümanlar, hicret sayesinde güvenli bir ortama ulaşmışlar, güçlenmişler ve Hz. Peygamberin önderliğinde kendi varlıklarını kabul ettirmişlerdir. Hz. Peygamber Medine ve çevresinde bulunan kabilelerle hemen temasa geçmiş ve onlarla antlaşmalar yapmıştır Daha önce Müslümanların varlığını reddeden Mekkeli müşrikler, Hudeybiye antlaşmasıyla bunu ilk defa kabullenmek mecburiyetinde kalmışlardır. Yüce Allah Kur’an’da; îmanları uğruna yurtlarını terk eden müminleri şu ayette övmektedir:

وَالَّذِينَآمَنُواْوَهَاجَرُوا

18;

وَجَاهَدُواْ فِي سَبِيلِ
اللّهِ
وَالَّذِينَ
آوَواْ
وَّنَصَرُواْ أُولَئِكَ
هُمُ
الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا
لَّهُم
مَّغْفِرَةٌ
وَرِزْقٌ
كَرِيمٌ “İman edip hicret eden ve Allah yolunda cihat edenler ve (hicret edenleri) barındırıp (onlara) yardım edenler var ya; işte onlar hakîkî müminlerdir. Onlar için bir bağışlanma ve bol bir rızık vardır”
(Enfal, 8/74) Hicret Allah içindir أَنَّ
رَسُولَ
اللَّهِ
صَلَّى
اللَّهُ
عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ
قَالَ
الْأَعْمَالُ
بِالنِّيَّةِ
وَلِكُلِّ
امْرِئٍ مَا
نَوَى فَمَنْ
كَانَتْ
هِجْرَتُهُ
إِلَى
اللَّهِ
وَرَسُولِهِ
فَهِجْرَتُهُ
إِلَى
اللَّهِ
وَرَسُولِهِ
وَمَنْ
كَانَتْ
هِجْرَتُهُ
لدُنْيَا
يُصِيبُهَا
أَوْ
امْرَأَةٍ
يَتَزَوَّجُِ

07;#1614;#1575;

#1601;#1614;#1607;#1616;#1580;#1618;#1585;#1614;#1578;#1615;#1607;#1615; #1573;#1616;#1604;#1614;#1609; #1605;#1614;#1575;

#1607;#1614;#1575;#1580;#1614;#1585;#1614;

#1573;#1616;#1604;#1614;#1610;#1618;#1607;#1616; Hz. Peygamber (a.s.)

şöyle buyurmuştur: "Amellerin karşılığı ancak niyete göredir. Bir kimsenin niyet ettiği ne

ise eline geçecek olan ancak odur. Kimin hicreti Allah'a ve Resulü;ne yöneldi ise, onun hicreti Allah'a ve Resulü;nedir. Kim de bir dünyalığa erişmek veya bir kadınla

evlenmek için hicret etmişse, onun hicreti de Allah'ın ve Resulü;nün rızasına

değil hicretine sebep olan şeydir." Hicret, İslam tarihinin en büyük hadiseleridir. Bunun

için Müslümanlar takvimlerinin başlangıcı olarak hicreti Hz. Ömer'in

halifeliği zamanında tarih başı kabul etmişlerdir. #1593;#1614;#1606;#1618;

#1593;#1614;#1591;#1614;#1575;#1569;#1616; #1576;#1618;#1606;#1616;

#1571;#1614;#1576;#1616;#1610;

#1585;#1614;#1576;#1614;#1575;#1581;#1613;

#1602;#1614;#1575;#1604;#1614; #1586;#1615;#1585;#1618;#1578;#1615;

#1593;#1614;#1575;#1574;#1616;#1588;#1614;#1577;#1614;

#1605;#1614;#1593;#1614;

#1593;#1615;#1576;#1614;#1610;#1618;#1583;#1616;

#1576;#1618;#1606;#1616;

#1593;#1615;#1605;#1614;#1610;#1618;#1585;#1613;

#1575;#1604;#1604;#1617;#1614;#1610;#1618;#1579;#1616;#1610;#1617;#1616;

16;

#1601;#1614;#1587;#1614;#1571;#1614;#1604;#1618;#1606;#1614;#1575;#1616

07;#1614;#1575; #1593;#1614;#1606;#1618;

#1575;#1604;#1618;#1607;#1616;#1580;#1618;#1585;#1614;#1577;#1616;

#1601;#1614;#1602;#1614;#1575;#1604;#1614;#1578;#1618;

#1604;#1614;#1575; #1607;#1616;#1580;#1618;#1585;#1614;#1577;#1614;

#1575;#1604;#1618;#1610;#1614;#1608;#1618;#1605;#1614;

#1603;#1614;#1575;#1606;#1614;

#1575;#1604;#1618;#1605;#1615;#1572;#1618;#1605;#1616;#1606;#1615;#1616

08;#1606;#1614; #1610;#1614;#1601;#1616;#1585;#1617;#1615;

#1571;#1614;#1581;#1614;#1583;#1615;#1607;#1615;#1605;#1618;

#1576;#1616;#1583;#1616;#1610;#1606;#1616;#1607;#1616;

#1573;#1616;#1604;#1614;#1609;

#1575;#1604;#1604;#1617;#1614;#1607;#1616;

#1578;#1614;#1593;#1614;#1575;#1604;#1614;#1609;

#1608;#1614;#1573;#1616;#1604;#1614;#1609;

#1585;#1614;#1587;#1615;#1608;#1604;#1616;#1607;#1616;

#1589;#1614;#1604;#1617;#1614;#1609;

#1575;#1604;#1604;#1617;#1614;#1607;#1615;

#1593;#1614;#1604;#1614;#1610;#1618;#1607;#1616;

#1608;#1614;#1587;#1614;#1604;#1617;#1614;#1605;#1614;

#1605;#1614;#1582;#1614;#1575;#1601;#1614;#1577;#1614;

#1571;#1614;#1606;#1618;

#1610;#1615;#1601;#1618;#1578;#1614;#1606;#1614;

#1593;#1614;#1604;#1614;#1610;#1618;#1607;#1616;

#1601;#1614;#1571;#1614;#1605;#1617;#1614;#1575;

الْيَوْمَ
فَقَدْ
أَظْهَرَ
اللَّهُ
الْإِسْلَامَ
وَالْيَوْمَ
يَعْبُدُ
رَبَّهُ
حَيْثُ شَاءَ
وَلَكِنْ
جِهَادٌ
وَنِيَّةٌ (Buhari, Menakib,
3611) حَدَّثَنِي
مُجَاشِعُ
بْنُ
مَسْعُودٍ
السُّلَمِيُّ
قَالَ
أَتَيْتُ
النَّبِيَّ
صَلَّى
اللَّهُ
عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ
أُبَايِعُهُ
عَلَى
الْهِجْرَةِ
فَقَالَ
إِنَّ
الْهِجْرَةَ
قَدْ مَضَتْ
لِأَهْلِهَا
وَلَكِنْ
عَلَى
الْإِسْلَامِ
وَالْجِهَادِ
وَالْخَيْرِ
Mucaşî' b. Mes&uirc; d Sülemi(r.a.) şöyle rivayet etmiştir: "Ben, Peygamber'e (a.s.)
geldim, hicret etmek üzere kendisine biat edecektim. Bunun üzerine: "Artık hicret etme
dönemi geçmiştir. Fakat İslâm'a girmek, cihat etmek ve iyilik yapmak üzere
biat edebilirsiniz" buyurdu. (Müslim, İmara, 3465) Hicret, İslam tarihinde bir dönüm
noktasıdır. İslam’ın sabırdan aksiyona geçişi demektir Hicret Hertürlü
Günah ve Kötülklerden Kaçmaktr: Peygamberimiz (a.s.)
أَنَّ
النَّبِيَّ
صَلَّى
اللَّهُ

عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ
قَالَ
الْمُؤْمِنُ
مَنْ
أَمِنَهُ
النَّاسُ
عَلَى
أَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ
وَالْمُهَاجِرُ مَنْ
هَجَرَ
الْخَطَايَا
وَالذُّنُوبَ “Mü'min insanların canları ve malları konusunda kendisinden güvende olduğu kimsedir. Muhacir (Hakiki hicret) ise kötülüklerden ve günahlardan uzaklaşan (hicret eden) kimsedir.” (İbni Mace, Fitne, 2 (3924))
عَنْ عَبْدِ
اللَّهِ بْنِ
عَمْرٍو
رَضِيَ
اللَّهُ
عَنْهُمَا
عَنْ
النَّبِيِّ
صَلَّى
اللَّهُ
عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ
قَالَ
الْمُسْلِمُ
مَنْ سَلِمَ
الْمُسْلِمُونَ مِنْ
لِسَانِهِ
وَيَدِهِ
وَالْمُهَاجِرُ مَنْ
هَجَرَ مَا
نَهَى
اللَّهُ
عَنْهُ “Müslüman müslümanların elinden ve dilinden güvende olduğu kimsedir. Hakiki muhacir, Allah'ın yasakladığı şeylerden kaçan, onları terk (hicret) eden kimsedir” (Buhari, İman, 9) buyurmuştur. O halde, bizler de Allah’ın yasakladığı şeylerden kaçınıp

nefsimizin kötü isteklerini frenleyerek her an hicret halinde olabilir ve hicret sevabına nail olabiliriz. Allah'a tam manasıyla inanan insan gönül Medine'sine ulaşmak yolunda her haramdan sakınırken bir dağı geçer, her farzı yerine getirirken bir ovayı aşar, her iyilik yaptığında onun için bir adımdır. Her doğan gün onun ümidini arttırır, her batan gün aşk ve şevkini güçlendirir. O, kendi içinde hicreti yaşayandır. Ailesi ile iken hicrettedir. Toplum içinde hicrettedir. Dünyada hicrettedir, yaşadığı çağda hicrettedir. Namaz onun için Rabbın yanına bir hicrettir. Oruç bedeninin kötü arzularından hicrettir. Hac bir hicret eğitimidir. Zekât dünyanın hengamesi içine daldığın an eşyadan bir hicrettir. Hicret Kaçış Değildir: Hicret, kötü şartlardan kaçış değil; İslam’ın hükümlerini yaşatacak ve yaşayacak yeni şartların ve mekanların aranişıdır. Hicret; Hak'kın batıla galip gelmesi ve islami tümüyle yaşamanın azmidir. Hicret; tevhid inancının kalplerde kökleşmesinin, gerektiğinde mallardan ve canlılardan feragat etmenin sembolüdür. Peygamberimizin Mekke'den Medine'ye hicreti; bir manada zulüm ve haksızlıklardan, hak ve hürriyete göç etmenin bir sembolüdür. Yoksa her başı sıkışan, haksızlığa uğrayan kişi memleketini terk edip kaçmak değildir. Önemli olan bulunduğu yerde mücadele edip hak ettiği insanca yaşama hakkını elde etmesidir. Hicret; kaçış değil; hasrettir, ümittir, yüce hedefleri gerçekleştirme azmidir. Kendi iklimini bulma arayışıdır. Milli, dini hasletlerini, sahip olduğu kültürünü koruması için mücadele etmesidir. Bu nedenle hicreti bu yünüyle değerlendirip taşıdığı asıl manaya inmek lâzımdır.

إِنَّ
الَّذِينَ
تَوَفَّاهُمُ
الْمَلآئِكَةُ ظَالِمِي
أَنْفُسِهِمْ قَالُواْ
فِيمَ
كُنتُمْ
قَالُواْ
كُنَّا
مُسْتَضْعَفِينَ فِي
الأَرْضِ
قَالْوَاْ
أَلَمْ
تَكُنْ
أَرْضُ
اللّهِ
وَاسِعَةً
فَتُهَاجِرُواْ فِيهَا
فَأُوْلَئِكَ مَأْوَاهُمْ
جَهَنَّمُ
وَسَاءتْ

مَصِيرًا "Melekler, kendilerine zulmettikleri bir durumda bulunurken canlarını aldıkları kimselere: "Siz ne iş yapmaktaydınız?" diyecekler. Onlar: "Biz yer yüzünde zayıf ve güccedil;süzük" diye cevap verecekler. Melekler: "Allah'ın arzı geniş değil miydi, oraya hicret etseydiniz ya!" diyecekler. İşte bunların barınakları cehennemdir. Ona gidiş de ne kötü şeydir!" (Nisa, 4/97)

عن ابْنُ
عَبَّاسٍ
أَنَّ نَاسًا
مِنْ
الْمُسْلِمِينَ كَانُوا
مَعَ
الْمُشْرِكِينَ
يُكَثِّرُونَ سَوَادَ
الْمُشْرِكِينَ عَلَى
عَهْدِ
رَسُولِ
اللَّهِ
صَلَّى
اللَّهُ
عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ
يَأْتِي
السَّهْمُ
فَيُرْمَى
بِهِ
فَيُصِيبُ
أَحَدَهُمْ
فَيَقْتُلُهُ أَوْ
يُضْرَبُ
فَيُقْتَلُ
فَأَنْزَلَ
اللَّهُ
إِنَّ
الَّذِينَ
تَوَفَّاهُمْ
الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي
أَنْفُسِهِمْ الْآيَةَ "İbni Abbas (ra) 'dan Hz Peygamber döneminde, müslümanlardan birtakım kimseler, müşriklerin yanında kalıyor böylece müşriklerin topluluğunu ¸oğaltmış oluyorlardı. Bir keresinde atılan bir ok gelip bunlardan birisine isabet eder veya vurulur, bu yüzden

İr. Bunun zerine Allah: "Kendilerine yazık eden kimselere…" ayetini indirdi. (Buhari, Tefsir, 4230) "Kureyşliler Şam'dan gelen kervanı korumak için yola çıktılar. Bu arada müşman olup da Müşmanlıklarını gizli tutan bazı kimseler, istemeyerek kureyşlilerle birlikte sefere çıktılar, derken Bedir'de Müşmanlarla karşılaştılar. Bu karşılaşmada söz konusu Müşmanlar istemedikleri halde müşriklerin safında yer almış ve bu halde İmlşlerdir." (Taberi Tefsiri, Nisa 97. ayetin tefsiri) Mekke'de zulm ve haksızlık içinde yaşayan Müşmanlar eğer hicretle istiklillerine ulaşmışlarsa, bizler de ruh dünyasında kötlüklerden, başkalarına haksızlık yapmaktan, yaşadığımız toplumda her türlü fitne ve fesattan, çocuklarımızı yaşadığımız ağa göre yetiştirmeye, başkalarına iyilik yapmaya, haksızlıklar karşısında mücadele etmeyi hicretle gerçekteleştirebiliriz. Kur'an, geçmiş peygamberlerin ve onlara iman eden insanların, kâfirler tarafından hicret etmeye zorlandıklarından ve bunların imanları uğruna yurtlarını bırakıp başka yerlere göç ettiklerinden söz eder. Son Söz Olarak Hicret; Cimrilikten cömertliğe, Zulmetten nura, Dalaletten hidayete, Anarşiden sükunete, Zulmden adalete, Nefretten sevgiye, Kinden şefkate, Esaretten hürriyete, Kölelikten efendiliğe, Batıldan Hakk'a, Şeytandan Allah'a, İrkinden güvenle, Taassuptan sağduyuya, Zarardan kârlı göç etmektir.

[İslam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)